

רע"פ 7358/22 - זיפר בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 7358/22

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקשת:

זיפר בע"מ

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 21.09.2022
בעפמ"ק 11141-06-18 שניתן על ידי כבוד השופט ע'
דרויאן-גמליאל

בשם המבקשת:

עו"ד אילן בומבר; עו"ד שגיא רחמים

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופט ע' דרויאן-גמליאל) בעפמ"ק 11141-06-18 מיום 21.09.2022, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בנתניה (כבוד השופט ע' פרייז) ברע"ס 43548-06-12.

2. המבקשת הינה חברה פרטית, המפעילה בנתניה עסק בתחום האספקה הטכנית וחומרי הבניין והגבס. העסק היה מצוי בניהולו ובבעלותו של מר מרדכי זיפר ז"ל (להלן: המנהל).

3. ביום 18.11.2007, הורשעו המבקשת והמנהל, בגדרי עמ"ק 3298/06 (להלן: ההליך הראשון), בעבירת ניהול עסק ללא רישיון עסק מסוג אחסון גז, אחסון ומכירה של חומרי גלם לבנייה, וכן, אחסון ומכירה של חומרים לקיחים ורעילים; והכל במסגרת עסק בניהול של המנהל (להלן: העסק). בגזר דינו, הורה בית המשפט לעניינים מקומיים בנתניה על סגירת העסק.
4. בביקורת שנערכה בעסק ביום 22.05.2012, על רקע מקרה של פיצוץ שהתרחש עקב דליפת גז במקום אחר בעיר נתניה, נמצא כי העסק ממשיך לפעול בניגוד לצו בית המשפט, שניתן בהליך הראשון, וללא רישיון עסק. בתקופת ניהול ההליך בבית המשפט לעניינים מקומיים, הלך לעולמו המנהל, ולפיכך הופסקו ההליכים נגדו.
5. במקביל להליך בבית משפט לעניינים מקומיים, הגישה המבקשת ביום 21.10.2013, עתירה מינהלית לבית המשפט לעניינים מינהליים מרכז-לוד, בה עתרה להורות לאגף רישוי עסקים בעיריית נתניה להעניק לה רישיון עסק. עתירה זו נדחתה, בהסכמת הצדדים, ביום 01.01.2014.
6. ביום 19.11.2017, הורשעה המבקשת בביצוע מספר עבירות בניגוד להוראות חוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968, ובניגוד להוראות התוספת לצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי), התשנ"ה-1995. ביום 22.04.2018, נגזרו על המבקשת תשלום קנס על סך של 100,000 ש"ח במצטבר להפעלת התחייבות על סך של 25,000 ש"ח מההליך הראשון; צו לסגירת העסק מיום 22.04.2019, אלא אם יינתן רישיון עסק או היתר זמני עד למועד זה; והתחייבות כספית על סך של 50,000 ש"ח.
7. על פסק דין זה הגישה המבקשת ערעור לבית משפט קמא - וערעורה נדחה. בדיון בבית משפט קמא, העלתה המבקשת מספר טענות מרכזיות: טענה בדבר כשלים שאירעו בחקירת המנהל עובר להגשת כתב האישום; טענה בדבר אכיפה בררנית נגד המבקשת; וכן, טענות נוספות להגנה מן הצדק - שעניין הליכי רישוי העסק. בפסק דין מפורט ומנומק, הסכים בית משפט קמא עם קביעותיו ומסקנותיו המשפטיות של בית המשפט לעניינים מקומיים. בנוסף, התייחס בית משפט קמא בפירוט רב, לכל אחת מטענות המבקשת בערעור - טענות זהות לאלו הנטענות בבקשה שלפניי.
- בענין טענה שהועלתה בדבר כשלים בחקירה, קבע בית משפט קמא כי אכן, במהלך מבצע האכיפה המשולב, נשאל המנהל מספר שאלות בלא שהוזהר ומבלי שהובהרה לו זכותו לקבלת ייעוץ משפטי. יחד עם זאת, עמד בית משפט קמא על התנאים שיש להוכיח על מנת להביא לביטול אישום בגין פגם בחקירה: קיומו של פגם ממשי שעוצמתו ניכרת; קיומו של ההליך הפלילי בנסיבות העניין פוגע בתחושת הצדק וההגינות; ולא די בתגובה מתונה יותר לריפוי אי-הצדק. נקבע כי המבקשת לא הצליחה להוכיח קיומם של תנאים אלה, מקום בו "המפקחים שלוו בשוטרים ממשטרת נתניה ונציגי מנהל הגז במשרד התשתיות, נכנסו לעסק דרך שער החזית, הציגו את עצמם בפני הנאשם ז"ל [המנהל - ח.כ.] והסבירו לו את מטרת ביקורם", וכן בהינתן שהמנהל בחר שלא למסור גרסתו או להבהיר מעשיו בהזדמנויות אחרות בהליך טרם פטירתו.
- אשר לטענת המבקשת שהועלתה לקיומה של אכיפה בררנית, ציין בית משפט קמא כי משהמבקשת קיבלה לאחרונה היתר זמני לניהול העסק, נראה כי חלק מטענותיה על אודות אפליית לרעה מתיירות. לגופו של עניין, ובהתייחס לטענות הגנה מן הצדק נוספות שהועלו בערעור - הטעים בית משפט קמא כי המקום הנכון לבירור טענות אלו היה בהליך הראשון, שם מוקד הדיון היה בהפעלת העסק ללא רישיון, כאשר בהליך שלפניו "מיקוד הדיון הוא אי

קיום הצו, כאשר למעשה אין מחלוקת עובדתית בנוגע כך".

אשר לטענות הגנה מן הצדק שעניין הליכי רישוי העסק, נקבע כי המקום הנכון לתקיפת הליכי רישוי הוא בעתירה מינהלית, ואכן המבקשת עצמה פנתה בעתירה מינהלית שנדחתה. לא זו אף זו שהשאלה, מדוע לא קיבלה המבקשת רישיון עסק היא שולית מאוד בהליך הפלילי, משמקומה בהליך המינהלי, אלא שבית המשפט לעניינים מקומיים גילה אורח רוח ונדיבות עת אפשר חקירת עדים בנושא, בניגוד לטענות המבקשת.

על יסוד כל אלה, דחה בית משפט קמא את ערעורה של המבקשת, וקבע כי אין מקום להתערב בהכרעת הדין או בגזר הדין.

8. המבקשת לא השלימה עם פסק דינו של בית משפט קמא, ומכאן הבקשה שלפניי. בבקשה ארוכה ומפורטת, שבה המבקשת על טיעוניה העיקריים מן הדיון בבית משפט קמא – וטוענת בעיקרו של דבר לקיומו של עיוות דין ואי-צדק חמור. טענה זאת נסמכת על פגמים שנפלו לכאורה בחקירה של המנהל; והגבלת זכות המבקשת לחקירת עדים בהליך. נטען כי המשיבה לא ידעה את המנהל בדבר זכויותיו במהלך מבצע האכיפה המשולב, וכי די בכך לצורך ביטול כתב האישום.

דין והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה על נספחיה מצאתי כי דינה להידחות.

10. הלכה היא כי בקשה לרשות ערעור ב"גלגול שלישי" שמורה למקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 7004/22 סלומון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (26.10.2022)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.

11. חרף ניסיונה של המבקשת לשוות לבקשתה נופך עקרוני, הבקשה דן נטועה בנסיבותיו של המקרה הפרטי והיא אינה מעלה כל שאלה אשר צריכה להתברר ב"גלגול שלישי". עיקר טענתה של המבקשת נוגע לאי-צדק ועיוות דין אשר נגרמו לה, לטענתה, כתוצאה מפגמים בחקירת המנהל ונוכח הגבלת עדויות בבית המשפט לעניינים מקומיים. טענות אלה נשמעו על-ידי שתי ערכאות ונדחו על ידן, בפסקי דין מנומקים ומפורטים.

12. בית משפט קמא עמד על החשיבות הרבה במתן הזדמנות לחשוד למסור גרסתו טרם הגשת כתב אישום נגדו, אך קבע כי בענייננו, גם אם נפל פגם בהתנהלות המשיבה בעניין זה, "אין המדובר בפגם ממשי שעוצמתו מכרעת". בית משפט קמא נימק קביעה זו, בין היתר, בעובדה כי נעשה ניסיון לגבות את גרסתו של המנהל אשר סירב לשתף פעולה, וכן, נוכח העובדה שהמנהל בחר שלא למסור גרסתו בהמשך ההליך.

לא אכחד כי, הגשת כתב אישום ללא חקירת המנהל מעוררת קושי לא מבוטל, ולא נעלמה מעיני העובדה כי המנהל היה חולה בתקופת ניהול ההליך עובר לפטירתו, מה שהקשה על השתתפותו בדיונים. יחד עם זאת, לא מצאתי להתערב במסקנתו של בית משפט קמא לפיה לא הורם נטל ההוכחה הנדרש לעניין חומרת הפגם בחקירה, על מנת להביא לביטול האישום. בצדק העיר בית משפט קמא, כי כאשר קיימת תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו של

נאשם, מחדלי חקירה כשלעצמם לא יובילו לזיכוי (ראו למשל: ע"פ 3669/14 גולן נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (18.12.2016)). מבלי להיכנס לעובי הקורה, בענייננו, המנהל בעצמו לא הכחיש באף שלב בהליך כי העסק המשיך לפעול בניגוד לצו שיפוטי, כך שהייתה תשתית ראייתית מספקת.

אף לעניין הגבלת העדויות בבית המשפט לעניינים מקומיים, כפי שנקבע בפסק הדין מושא הערעור, בית המשפט לעניינים מקומיים "נהג כנדרש שעה שתחם את החקירה, למחלוקת הרלוונטית שבפניו". לא מצאתי כי נגרם עיוות דין או אי-צדק מתוקף תחילת החקירה באופן שמקדם את ההליך, על-פי שיקול דעתו של בית המשפט. זאת ביתר שאת, נוכח העובדה שטענות שעניין ברישוי העסק התבררו במסגרת הליך מינהלי שנוהל על-ידי המבקשת.

13. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ד' בכסלו ה'תשפ"ג (28.11.2022).

ש ו פ ט